

[A. C. Normann.]

dansk for hver enkelt af folketingets medlemmer — ja, for hele den danske offentlighed. Jeg spørger da som et almindeligt medlem af det høje ting, altså som et enkelt af den hovedpart af medlemmer, der ikke har haft udvej for at skaffe sig rimelig underretning, før en stilling skal tages: Hvordan kan det gå til, at enkeltheder i selve det grundmateriale, som er bestemmende for vor holdning, hvordan kan det gå til, at det ikke offentliggøres på landets sprog og forelægges medlemmerne til bedømmelse, nogle dage før den forhandling finder sted, som skal give den højtærede udenrigsminister parlamentarisk basis, når han om nogle dage i NATO-rådet har den opgave at ytre sig på Danmarks vegne i et skæbnsspørgsmål?

Jeg kritiserer ikke med disse bemærkninger formen for udenrigsministerens redogørelse her i dag; men det er klart, at den ifølge sagens natur ikke kan klarlægge alle enkeltheder, og afgørende må det være, at der kun levnes de medlemmer, og det er de fleste, for hvem oplysningerne er nye, nogle få timer til overvejelser, før der skal stemmes om en af de vigtigste beslutninger, folketinget kan stilles overfor. Kunne emnets vægt ikke nok have opfordret til en bedre betjening af folketingets medlemmer? Det er dog almindeligt i sager af langt ringere betydning, at alle enkeltheder forelægges os i den grundigste udførelse, undertiden flere uger i forvejen. Jeg tvivler om, at nogen egentlig vil modsige mig; jeg vil i alt fald ikke blive modsagt af de folketingsmedlemmer, som ikke har haft direkte adgang til oplysninger, der foreligger for regeringen og for det udenrigspolitiske nævn og måske for enkelte andre, når jeg påstår, at den overvældende del af det høje tings medlemmer ikke har haft mulighed for at gøre sig bekendt med en række af enkelthederne vedrørende Londonoverenskomsten om Vesttysklands optagelse i NATO på en måde, så at de på saglig forsvarligt grundlag kan træffe deres afgørelse.

Som menigt medlem af folketinget må jeg protestere imod, at der ikke åbnes tinget en udvej for en bedømmelse af debattens saglige grundlag. Jeg tror, vi er en del medlemmer, der føler det som noget af en krænkelse, at det uden videre forudsættes,

at vi er tilfredse med at skulle tage vort standpunkt i blinde overfor en af de vigtigste afgørelser, det høje ting nogensinde har stået overfor.

Alvilda Larsen: Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) udtalte, at der ikke var noget mærkeligt i, at alle andre end kommunisterne følte ængstelse ved den tyske oprustning. Hermed vil han formentlig antyde, at kommunisterne ingen ret har til at føle ængstelse, eller at kommunisterne ingen ret har til at gå imod tysk genoprustning. Men er det overhovedet så meget det, det drejer sig om? Er det ikke mere spørgsmålet om, hvilken ret socialdemokratiet og andre demokratiske partier har til at udsætte det danske folk for en ny tysk militarisme uden at spørge, hvad dette folk mener? Jeg finder, det er det, sagen drejer sig om.

Hvad angår kommunisternes ret til at have følelser og forstand til at gå imod tysk genoprustning, tror jeg, den er nok så stor som visse andre medlemmers her i tinget. Jeg indbyder det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) og andre, der måtte have behov derfor, til et besøg i mit hjem. I mine stuer ligger endnu i dag et offer for den tyske militarisme ude af stand til at røre sig. Det er en mand, det er et menneske, det er en patriot, det er en kommunist, ja, men et offer for den tyske militarismes skændselsgerninger for kun ti år siden. Det er kun et af ofrene. Rundt om i vort land findes der mange sådanne, findes der hustruer, børn, pårørende, venner og kammerater, der ikke kan glemme, og som har ret til at huske, føle og også at tænke.

Den højtærede udenrigsminister sagde i sin forsvarstale for tysk genoprustning i dag: det er vor forstand og vor realistiske sans, der bestemmer vor stilling. Jeg kan forsikre den højtærede udenrigsminister og andre om, at det også for os med de mange følelser er både forstand og realitetssans, der siger os, at vi bør være imod tysk genoprustning. Det er ikke had, det er ikke hævnfølelse, men simple kendsgerninger og bitre erfaringer, der dikterer os at gå imod tysk genoprustning. Det er den tyske militarisme, vi kender, det er den tyske militarisme, ene og alene den, der har overfaldet og angrebet vort land. Det var tyskerne,